

umuligt som i Kreditforeningerne, for ikke at sige, at det i Grunden er værre endnu. — Dernæst kommer jeg til det andet Formaal, som vel skulde være det vigtigste, nemlig at skaffe billigere Penge. Hvor paa bygger nu Lovforslaget det, at det er i Stand til at skaffe billigere Penge? Det forekommer mig nok, at det er paa et noget spinkelt Bevis, om jeg maa bruge det Udtryk, at det bygges, thi det bygges paa et Exempel, hentet fra Kurserne i Hamborg den 18de September 1886, idet der jo nævnes det Exempel, at $3\frac{1}{2}$ pCt. svenske Hypothekbankobligationer stod i $95\frac{3}{8}$ à $\frac{1}{2}$, hvorimod 4 pCt. jydsk Landeiendoms Kreditforeningsobligationer IV. Serie stod i $99\frac{3}{4}$. Det fremhæves der, at det, som det jo ses, er en altfor lille Forskjel i Forhold til Renteforskjellen, men jeg veed ikke, hvorfor den meget ærede Finansminister ikke har taget flere Sammenligninger frem, hvorfor han f. Ex. ikke har taget Kursen paa Statsobligationer, som hele Staten er Garant for, hvorfor han ikke har taget Husmandskreditforeningsobligationer, der ogsaa ere 4 pCts. Obligationer. Han vilde ved at sammenligne Kursen paa Hamborgs Pengemarked paa dem med Kursen paa svenske Hypothekbankobligationer tilnærmelsesvis være kommen til et lignende Resultat, at Forskjellen er for lille i Forhold til Renten, altsaa at Kursen ikke er stegen nok, og at der altsaa maa være andre Forhold, der gjøre, at svenske Hypothekbankobligationer have højere Kurs end danske Papirer, hvilket ikke blot gjælder Kreditforeningsobligationer, men ogsaa de af Staten garanterede og Statens egne Papirer. Det forekommer mig, at dette viser, at selv om Staten garanterer, ja selv om Staten selv udsteder Obligationerne, vil det ikke have den Virkning, som den høit ærede Finansminister har tænkt sig. Jeg tror altsaa, at Banken ikke vil have den af mig først nævnte Virkning, at skaffe et sikkert, bestemt Nettoudbytte — det betragter jeg i Grunden som givet, naar man skal holde sig til selve Lovforslagets Ord — og at den heller ikke vil have den anden Virkning, forekommer mig temmelig indlysende. Jeg ser heller ikke, hvorfra det skulde komme, at Kursen i Virkeligheden skulde blive højere. Skal det ligge i de 10 Millioners Garanti? Ja, saa maa vi sige, at denne Garanti er af en noget svag Bestaafenhed, naar vi tænke os, at alle Kreditforeninger træde ind. Ja, nu veed jeg vel, at de ikke træde ind med alle de Beløb, de have, men jeg veed ogsaa, at Kreditforeningerne have udlånt 400 Mill. Kr., og tænke vi os nu et saadant Beløb, hvilken Betydning vil da en Garantifond paa 10

Mill. have? Saa vil man maasse sige, at Sikkerheden ligger deri, at Kongen udnævner de 3 Bestyrelsesmedlemmer og i, at Statutterne fastsættes ved kongelig Anordning, og Regulativer og Kurser bestemmes af Finansministeren, men at der skulde ligge nogen Sikkerhed deri, forstaar jeg ikke, thi det tror jeg, at vi Alle kunne være enige om, at Erfaringen tilstrækkelig har belævt os om, at Ministeriernes Embedsmænd eller de kongelige Embedsmænd ikke ere ubetinget paalideligere end de Embedsmænd, som de private Banker selv indsatte. Jeg tror derfor, at der ikke i saa Henseende vil ligge nogen Garanti for Pengemarkedet i den kongelige Udnævnelse af de tre Bestyrelsesmedlemmer. Jeg ser altsaa ikke bedre, end at de Foranstaltninger, hvorved man vil opnaa det billigere Marked, ere egentlig aldeles betydningsløse. Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler var noget haard ved Kreditforeningerne. Kreditforeningsobligationernes Kurser have vel i tidligere Tider dog ogsaa tilbøds rettet sig efter Pengemarkedet. Det kan vel være, at Kreditforeningerne ikke tidligere have gjort Nok for at henvende sig til Verdensmarkedet med deres Obligationer, men det er i alt Fald nu skeet i det Mindste for de fleste af dem. Det ærede Medlem talte om, at det var en bureaukratist Indretning Kreditforeningerne have, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at de 10 bestaaende Kreditforeninger, hvoraf den ene ikke arbejder mere, nemlig den jydsk Njordsstad Kreditforening, ere jo alle af det forhadte nationalliberale Parti byggede paa Selvstyrelsesprincippet; Betingelserne for Selvstyre ere jo tilstede i dem, den ligger i alle Kreditforeningernes Statuter. Det er Generalforsamlingerne, der raade over Repræsentantskaberne, og Repræsentantskaberne, der raade over Bestyrelserne. Det forekommer mig derfor nok, at det ærede Medlem var noget for haard, thi nærmere kan man jo ikke gaa Selvstyrelsen, end at man siger til de Folk, der laane Pengene, at de selv ere Herrer over dem. At de ikke benyttede deres Selvstyre, kan Ingen gjøre for; de maa saa tage Skade for Hjemgjæld. For Resten har man, forekommer det mig, nu det glædelige Syn, at Erfaringen viser, at man i Kreditforeningerne netop er stærkt i Færd med at bruge Selvstyrelsen. Det er glædeligt, thi det antager jeg, at Alle ere enige med mig om, at jo mere vi kunne komme til at tage Del i Selvstyrelsen paa de forskellige Omraader, hvor vore egne Sager forhandles, desto bedre. Naar jeg har sagt, at alle Kreditforeninger ere byggede paa dette Princip, saa nødes jeg dog til at